

DISZOKLEVEL

Az 1951. évi szeptember hó 1-én és 2-án, a H.M. Politikai Főcsoport
Főnökség Közvetlen csapatok politikai osztálya által megtartott

KULTÚRVERSENYEN

3125 sz. ala. Drukker Jibor körm
1-ső helyezést ért el és ezzel elnyerte
a „legjobb felelősség” címet
Budapest, 1951. évi szeptember hó 1.

Vasár János József P. H. 1. helyezett
Jibor József

-János József-
-János József-
-János József-

1949 őszén vonultam be katonának, és Pécsre kerültem. Megszerettem a katonaéletet, jelentkeztem tiszti iskolára, és fölvettek a Petőfi Tisztképző Akadémiára. Kitűnő eredményeket értem el, osztályelső voltam és szakaszparancsnok-helyettes, ami azt is jelentette, hogy nem hadnagyként, hanem főhadnagyként avattak volna tisztté. Már megvolt a főhadnagyi rangom és egyenruhám, és két nappal az avatás előtt, azzal az indokkal, hogy cionista mozgalomban és államellenes összeesküvésben vettem részt, visszaküldtek a csapathoz.

Tizedesként, ami a katonai rangsorban a legutolsó volt, visszakerültem Pécsre. Ott szolgáltam tovább, mígnem 1951-ben ismét elküldtek, mert nagyon szerettek, a pécsi tiszti iskolára, amit szintén elvégeztem, és természetesen szintén nem avattak fel. 1952-ben már miattam átszervezték a zászlóaljat, ami egy őrzászlóalj volt, a Dunántúl különböző területein teljesített szolgálatot. Ez a 3125-ös alakulat volt. Pécs lett a központja. Azért szervezték át, mert én már eljutottam a legmagasabb rendfokozatig, amit iskola nélkül el lehet érni, és törzsőrmesterként szolgáltam a Magyar Néphadseregben.

Engem századparancsnoknak neveztek ki, de annál a századnál, aminek a századparancsnoka lettem, volt tiszt szakasparancsnok is, és furán vette volna ki magát, hogy a századparancsnok törzsőrmester, és hadnagy beosztottjai legyenek. Így kerültem az etyeki lőszerraktárhoz, annak a parancsnoka lettem, majd Zircre, ahol az apátságban szállásoltak el minket. Zircen abban a szobában laktam, ahol egyszer Ferenc József császár is megszállt magyarországi látogatása során. Elég hideg szoba volt, fűtés nélkül, és mi télen voltunk ott, úgyhogy én majdnem megfagytam a Ferenc József-i relikviák árnyékában. Utána Veszprémbe kerültem, ahol szintén nagyon előkelő helyen, a veszprémi püspökségen laktam.

Katonai pályafutásomat színezte még az, hogy a zászlóalj politikai tisztje egy nagyon rendes mesteremberből (azt hiszem, asztalos volt eredetileg) képzett politikai tiszt, Jámbor Pál százados megkért arra, hogy vennék részt helyette megbízottjaként a Vezérkari Főnökség egy tanfolyamán és annak vizsgáján. Az alakulat ugyanis őrzászlóaljként a Vezérkarhoz tartozott, a századosomnak pedig vagy ideje, vagy kedve nem volt ezen részt venni. A lényeg az, hogy megkért, hogy vegyek én részt az ő megbízásából a vizsgán.

Nagyon eredményesen szerepelhettem, mert a vizsga után odajött hozzám az egyik ezredes, és megkérdezte, nincs-e kedvem tudományos pályán tevékenykedni. Mint az később kiderült, a Hadtörténeti Intézet parancsnoka volt. Nekem persze volt hozzá kedvem. Azt mondta a vizsga után, hogy föl fog helyeztetni Budapestre. Ez volt 1952-ben. Én vártam az áthelyezési parancsot, ami nem jött meg. Többszöri érdeklődésemre kiderült, hogy már 1952 szeptemberében ott volt a parancs, csak nem akartak elengedni.

Végül is fölhelyeztek Pestre, a Kapisztrán téri Hadtörténeti Intézetbe kerültem, ahol az 1848-as iratanyag földolgozásában vettem részt. Itt néhány hónapot töltöttem olyan remek emberekkel, mint Szimonidesz Lajos vezérőrnagy evangélikus tábori lelkész, aki különböző történeti munkáit itt készítette el. Ő volt egyébként a Magyar Néphadsereg egyetlen tábori püspöke.

Itt dolgoztam 1953-ig, de 1952-ben már újabb problémák adódtak, mert eltűnt Vértess Imre ezredes, a Hadtörténeti Intézet parancsnoka, aki engem felvett az intézetbe. Közvetlen összefüggést sejtettek köztem és közte, ami persze nem volt igaz, mert összesen egyszer találkoztunk. Vértess Imre gyógyszerész volt, és a moszkvai orvosper kapcsán az akkor készülő magyar koncepciók ügyben ugyancsak érdekeltté vált, és letartóztatta az ÁVH, majd nyoma veszett. 1953 májusában aztán minden indoklás nélkül leszereltek. Ily módon, mint már annyiszor, megérintett a "nagypolitika". 1944-ben a második világháború okozója voltam, 1949--50-ben cionista összeesküvő, és a Rajk-per árnyéka vetült rám, 1952--53-ban a moszkvai orvosper kapcsán váltam ismét igen gyanúsá.

Ezzel kikerültem a magyar polgári életbe.